

46923

39.

SOKOLOVA

petindvajsetletnica

dne 8. in 9. septembra leta 1888.

Ponatis iz »Slovenskega Naroda«.

Ljubljana.

Založil Dragotin Hribar. — Tisk »Narodne Tiskarne«.

1888.

27/9 888 mm 9 - 20 v. m.

Sokolova petindvajsetletnica

dne 8. in 9. septembra.

(Ponatis iz „Slovenskega Naroda“.)

Kar Urharmy

V Ljubljani, 1888.

Založil Dragotin Hribar. — Natisnila „Narodna Tiskarna“.

46923

030055809

Nebó zastírala je megla tožna,
V temôti blôdil je slovenski rod,
Zamán sta solnea žarek, zarja rožna
Iskala, kje bi našla njemu pot.
Besneča síla besnega viharja
In beda bila sta mu gospodarja.

A večno ne! — Na vzhodu zvezda mila
Zasínila je jasno v mračno noč:
„Vremena bodo Kranjcem se zjasnila!“
Prerokoval nje sév je trepečoč.
Sijal ta sév je v mlada srca vrela,
Da so za dom svoj in za rod se vnela.

Na svôji zemlji, vender-le v tujini,
Zbral v bôjno četo se je zarod mlad,
Da razjasní temnú nebo očini
In „milših zvezd“ prinese žar jej zlat.
Orožje bôjno bila mu prosveta,
Ž njo boj zabojeval za tlà je sveta.

Minilo temu leto petkrat peto,
Ko zrl Slovenec čuda je zavzét
Sinov sokolskih svojih bodro četo

Na prvi let napravljati se v svét.
 Minil je čas, a seme ni minilo,
 Ki v času sem se v rod je zaplodilo:

Pojéma sila besnega viharja,
 Nad domom našim se jasni nebo,
 In na obzorji znani rujna zarja,
 Da „milše zvezde“ narodu vzdó,
 Da zmagana temè je sila kleta,
 In prosta, prosta naša tlà so sveta!

Na prostih tleh, na zemlji prebujêni
 Z buditeljem slavimo slavlje mi;
 Ne diči čela lôvor mu zelêni,
 Saj diči delo ga preteklih dnî! —
 Hvaležno k njemn pôgled povzdigava
 Vzbujêni rod kličoč mu: „Slava! Slava!“

Fran Gestrin.

„Mens sana in corpore sano.“

Slavnostni so dnevi odkritosrčne radosti in navdušenja, ko „Sokol“ Ljubljanski s svojimi brati praznuje petindvajsetletnico svojega obstanka. Ideja, ki ga je rodila, stvar, koju zastopa, zasluži, da se vsa domovina slovenska raduje tega narodnega praznika. Posebno pa slovensko prebivalstvo Ljubljansko naj ima v živem spominu, kako blagodejno je „Sokol“ deloval že petindvajset let za probujenje národne zavesti v beli Ljubljani. „Sokol“ ponosno lahko zré nazaj v minolo dôbo svojo, ko je razpel prvič svoje šibke peruti, vspel se v sinji vzduh nad domovino svojo ter rezal nasprotne ostre sape silni tok in si krepil život — krepil sokolsko idejo.

Nimamo ga društva v slovenskem središči, v čegar življenji bi se razvoj slovenskega življa v Ljubljani tako jasno zrcalil, kakor je to ravno v življenji našega „Sokola“. Vsplaval je kvišku v dôbi, ko je slana národnega nasprotja moríla vse družinsko življenje, ostrupovala javno gibanje ter potujčevala slovenske sinove in hčere.

Od iste dôbe pa začela se je v prestolnici slovenski krepiti národna stvar, škodljiva dvojezična malomarnost se je izgubljala ter utvorilo se jedro

domačemu življu, ki se je bajno razcvital mej stanovniki, malone potujčenimi. „Sokol“ je v prvi vrsti razgrebel tuje površje, v žárek upihal tlečo iskro narodne zavesti in budil národ iz spanja

Obsezajoč vse vrste prebivalstva in goječ mej njimi pravo bratovsko ljubezen trudil se je „Sokol“, da je v Ljubljanni ogromna večina slovenske narodnosti prišla do svoje veljave. Čilemu pokolenstvu našega „Sokola“ gre velika zasluga, da je Ljubljana postala bela, da je ohranjena našemu národu in da po vročem boji združenih moči plapola danes zopet raz mestne hiše — slovenska trobojuica!

V najhujših dôbah in najkrutejših borbah poletal je „Sokol“ mej národ ter dramil in krepil národno čustvo po širji domovini ob vsaki priliki, da je národna zavest prodrla konečno tudi mej rodne nam brate na Korotanu, ki so nam bili skoraj že izgubljeni.

Te zasluge „Sokolove“ vé ceniti vsak zaveden Slovenec, pozna pa tudi vse Sokolstvo na severu in jugu širne naše države. Zato so prihiteli bratje „Sokoli“ od vseh strani, da bi skupno slavili národni praznik, slavnostni dan našaga „Sokola“.

Pozdravlja Vas prvostolnica slovenska, bela Ljubljana, junaški bratje od srebpene Veltave in temno-zelene Šumave. Dobro došli, vrli Čehi. Národ slovenski, ki ga vodi ideja sokolska, kliče Vam kot dragim gostom: Na zdar!

Bog Vas sprejmi, dragi nam bratje od Sotle in Kolpe, bistre Save in sinje Adrije. Čestita mati Slava pritiska Vas na svoje ljubeče osrčje, stiska Vam roke v svoji čisti materini ljubezni do zvestih in udanih ji sinov. V tem trenutji navdušenja prošinja srce naše gorka želja, da bi slavnost sokolska pokazala velikanski napredek mirnega narodnega razvoja in neomahljive udanosti mogočni Avstriji tudi ondi, kjer tega nočejo umeti.

Proslavljajoč Ljubljanskega „Sokola“ petindvajsetletnico prestopamo prag nove dôle za ponosno vihrajočo zastavo sokolsko. Želimo, da bi čvrstemu „Sokolu“ tudi v prihodnje ne omahnili čili peruti, da bi se mu ne omračil bistri pogled, marveč da bi i nadalje mej nami gojil vzvišene idejale življenja, budil navdušenje za sveto stvar narodovo, učil sorojake rodoljubne požrtvovalnosti in močatosti ter izpodbujal k neumorni delavnosti. Tako se bodo povsod nabirale srčae posadke, ki bodo na življenje in smrt branile pod zastavo našega svetega prava dom svoj in cesarja.

Krščansko-slovanska ideja naj nas tesno druží pod orlom avstrijskim, pomlaja in krepi naj národe ob Veltavi in Moravi, ob Savi, Sotli, Dravi in Soči. Slovanska kri je tekla na apeninskem poluotoku in v osrčji Nemčije; tam povsod še živi spomin na slavna dela naših pradedov za dom in cesarja. Na jugu in severu, proti vnanjim in notranjim sovra-

nikom branil je Slovan svojega cesarja. On je ustanavljal državo, branil jo in ohranil. Zato pa hočemo vsi biti svojih očetov vredni sinovi. Sloga naj brati nas vse pod geslom: Milujme se! Ljubimo se! Množimo in vtrujmo si svoje moči, ako bo treba zopet vihteti brušene meče za domovino in državo. Ne pozabimo pa tudi nikoli, da smo Slovani. Živi naj torej ideja sokolska!

Vsem bratom „Sokolom“ od severa in juga pa kličemo navdušeno:

Na zdar!

„Slovenec“.

Āomur je koliĉkaj znan razvoj národa na šega tekom zadnjih dveh desetletij, vedel bo, kako imenitno ulogo igral je Ljubljanski „Sokol“ pri tem in kako ĉastno je vršil svojo misijo. Ni ĉuda torej, da je vse nekamo nestrpno ĉakalo slavnosti, s kojo je „Sokol“ 8. in 9. t. m. proslavil ĉetrť veka svojega plodunosnega delovanja in katera je imela biti slavnost v najširjem pomenu besede. Źeljno priĉakovanje poviševalo je poleg velikanskih priprav sosebno tudi to, da se je slavlja imel udeleŹiti razven zastopnikov raznih društev slovenskih tudi ĉasten broj zastopstev naših ĉeških in hrvatskih bratov in velika deputacija odliĉnih moŹ iz tuŹnega nam Korotana. Da te goste dostojno sprejmiti na domaĉih tleh, odpeljali sta se Źe 7. t. m. dve deputaciji, in sicer jedna v TrbiŹ in druga na Zidani most.

Sprejem v TrbiŹi.

Ĉeški gostje, ki so se Źe 7. t. m. po noĉi pripeljali v TrbiŹ, napravili so v jutro istega dne izlet k Rabeljskemu jezeru, le nekateri ostali so na postaji. Ź njimi napotila se je deputacija slovenska k Ziljici, da si ogleda romantiĉno sotesko. Ondu fotografoval je ĉeški fotograf, ki se je tudi napotil

s Praškim „Sokolom“ v belo Ljubljano, češke izletnike in deputacijo Ljubljansko. Povrnivši se na kolodvor našli smo že vse češke Sokole na postaja. Starosta Ljubljanskega „Sokola“ g. Ivan Hribar pozdravil jih je v navdušenem govoru kot prve, ki so v vzgled ostalim Slovanom jeli snovati društva sokolska. Ko so potihnili burni „na zdar“-klici, zašviral je sekstet iz proslulega zavoda g. Červenega: „Kdē domov můj“, kar je zopet zbudilo novo navdušenje. Gosp. Hribarju odgovarjal je tajnik Praškega „Sokola“ g. dr. Podlipný. Omenjal je lanskega izleta češkega v Ljubljano in povdarjal, da so z istim veseljem v novo nastopili pot v stolicu slovensko, da so svedoki petindvajsetletnega delovanja najstarejšega „Sokola“ jugoslovanskega. Znova zaorili so burni „na zdar“-klici, sekstet pa je zatrobil Sokolsko koračnico. Ker je preostajalo le še malo časa, da pride vlak, s kojim se ima pripeljati deputacija koroška, ustopili smo se v vrsto. Kmalu pripihal je vlak ter nam pripeljal nad dvajset sinov staroslavnega našega Korotana. Izstopivše pozdravil je v kratkem govoru g. I. Hribar. Odzdravil in ob enem pozdravil Čehe je g. deželni poslanec in župnik Gregor Einspieler, na kar je govoril še g. dr. Podlipný. Mej „na zdar“, „živio“ in „slava“-klici posedli smo v vozove in kmalu jel se je pomikati vlak proti beli Ljubljani.

Vožnja v Ljubljano.

Pot v Ljubljano vršila se je o godbi, pokanji topičev in pozdravih na postajah. V Kranjski Gori pozdravil je Čehe g. notar A. Hudovernik, Korošce kaplan g. Bernik, gospodičine pa so delile šopke mej potnike. Vso pot od Kranjske Gore do Ljubljane grmeli so po vrhovih ob železnici topiči. Ker je imel vlak na pojedinih postajah le po malo minut obstanka, ni bilo razven v Škofji Loki nikjer oficijelnega pozdrava. Ljudstva pa se je vendar zbralo povsodi mnogo, sosebeno v Kranji, kjer se je Čehom izročila tudi krasna kita cvetja. V Škofji Loki pozdravila je čitalnica s zastavo goste naše. Gosp. predsednik čitalnični, deželni poslanec Mohar, ogovoril je v kratkem govoru brate s severa, na kar se je zahvalil g. dr. Podlipný. Jedva je končal govornik, morali smo zopet hiteti v vozove in nadaljevati svojo pot v metropolo našo. Kmalu naznanjali so nam streli z vrha nad Koslerjevim vitom njeno bližino, trenotek še in izstopili smo na kolodvoru Ljubljanskem.

Sprejem na Zidanem mostu.

Druga deputacija sprejela je hrvatske Sokole. Pri skupnem obedu pozdravil je goste g. Filip Zupančič kot istokrvne brate, ki nikedar ne za-

mude prilike, da pridejo na Slovensko dejanski pokazat, da smo si Hrvatje v resnici bratje po krvi in duhu. Odgovarjal mu je telovadni učitelj Zagrebškega Sokola g. H o c h m a n. Ker so se gostje hrvatski vozili z brzovlakom, ni moglo biti na posameznih postajah posebnih sprejemov. Streli v Vodmatu nannanjali so, da se bliža vlak Ljubljani, kraju velike slavnosti.

Sprejem v Ljubljani.

Ko se je bližal vlak kolodvoru, zaorili so grogoviti „živio“-klici mnogobrojnega národa prišlecem v pozdrav, uniformovana Novomeška godba pa je zasvirala „Naprej zastava Slave“. Izstopivši gostje postavili so se v vrsto pred peronom, na kar jih je starosta g. H r i b a r najprej pozdravil češke Sokole želeč jim, da bi v beli Ljubljani, v kojoj so odzavši se povabilu tako radostno prihiteli, preživali najprijetnejše ure. Odgovoril mu je vodja čeških Sokolov gosp. dr. P o d l i p n ý zahvaljujoč se na povabilu, na srčnih dokazih ljubezni, katere je pokazala Gorenjska mej vožnja v Ljubljano in kličeč stolnemu mestu Ljubljanskemu najpristrčnejši pozdrav. Gosp. H r i b a r pozdravil je za tem še koroško deputacijo, na koji pozdrav se je v imenu koroških Slovencev zahvalil g. prof. J u l i j p l. K l e i n m a y e r. Po končanih pozdravih in odzdravih pristopilo je pod vodstvom gospe Marije Murnikove sedemnajst Ljubljan-

skih krasotic, ki so delile šopke mej goste. Nato odpeljali so se gostje v vozovih do odločenih jim stanovanj, dočim je „Sokol“ Ljubljanski in mnogobrojno občinstvo ostalo še na kolodvoru, da počaka še brzovlaka, s kojim so se pripeljali nekateri gostje iz Hrvatske, ostali pa so prišli drugo jutro. I hrvatske Sokole pozdravil je, ko je godba odsvirala „Još-Hrvatska ni propala“, g. Ivan Hribar, odgovarjal mu je g. Vamberger in omenjal, s kako radostjo pripeljali so se Hrvatje k petindvajsetletnici svojega starejšega Sokola Ljubljanskega. Sicer jih ni prišlo toliko, kolikor bi jih rado, ker so razmere celo prouzročile, da se morajo peljati v dveh oddelkih. Gospice pristopile so zopet in delile kitive mej Sokole hrvatske. O glasnem pozdravljanji občinstva Ljubljanskega odpeljali so se tudi Sokoli hrvatski v mesto.

Na večer nabralo se je v notranjih prostorih in na vrtu čitalničnem toliko gostov in občinstva, da ni bilo več dobiti prostora. Sviral je češki sekstet razne slovanske skladbe, oddelek čitalniških pevcev in „Slavca“, pri katerem smo imeli zopet veselo priliko poslušati krasni glas g. Medena, je pel slovenske umetne in narodne pesni. Mej petjem in godbo pa so se vrstili navdušeni govori gospodov dr. Karola Bleiweisa-Trsteniškega (Korošcem), Julija pl. Kleinmayerja (kranjskim Slovencem), Vekoslava Legata (istotako), Gre-

gorja Einspielerja (Slovanstvu) Srečka Nollja (Sokolstvu), Plzenskega Sokola Vejvode (južnim Sokolom) itd. Še-le pozno v noč jeli so se razhajati gostje, deputacija Ljubljanskega Sokola pa se je napotila o polu jedne na kolodvor, da sprejme Sokole Tržaške, katere je pozdravil g. Fran Dežman. Odgovarjal mu je g. Kariš.

Sv. maša pod Tivolijem.

V jutro 8. t. m. jeli so se zbirati gostje in domači Sokoli v čitalnični restavraciji, da se skupno podado na travnik nasproti Kolizeja, kjer se je imela služiti maša. Mej tem pa se je odpeljala deputacija Sokola Ljubljanskega na stanovanje vdove prvega telovadnega učitelja Ljubljanskemu Sokolu gospe Mandičeve, da jej izroči sliko pokojnega soproga in znatni dar. Bil je ginljiv prizor videti do sedemdesetletno starko topečo se v solzah mej nagovorom g. Ivana Hribarja.

Ob deveti uri uredile so se posamezne deputacije na Kongresnem trgu in odkorakale mej sviranjem godbe Novomeške in Kamniške k sv. maši, katero je služil g. Ignacij Žitnik in mej kojo so pokali na griči nad Koslerjevim vrtom topiči. Po „credo“ obrnil se je g. mašnik do slavic in jih nagovoril nekako tako-le:

„Dragi bratje v Kristusu! Izveličar naš učil je bratoljubje in seme učenja njegovega padlo je tudi v vaša srca, iz katerega semena je vsklilo pravo bratoljubje, ki je danes združilo Vas drage brate od srebropene Vltave, Vas Sokole od zelene Save, od sinje Adrije, iz sosedne nam Štirske in iz staroslavnega Koratana v beli Ljubljani. Tu hočem sedaj moliti, da nikdar ne omahne to vaše bratoljubje, da nikdar, čili Sokoli ne opečajo vaše peroti, da se vam ne potemni bistri vid, da ogenj bratovske ljubezni nikdar ne ugasne v prsih vaših, temveč, da vedno z ljubečim srcem stojite drug poleg drugega in delujete za slovanski naš rod pod geslom: „Milujmo se! Ljubimo se!“

Po končani daritvi pristopila je deputacija koroška in stud. med. g. Josip Rakež nagovoril je g. Iv. Hribarja blizu tako:

„Preblagorodni gospod starosta! Z veselim srcem odpravili smo se koroški Slovenci vašemu pozivu, da prisostvujemo slavnosti petindvajsetletnega obstoja Sokola Ljubljanskega, dobro vedoč, kolikih zaslug ima društvo vaše za ves slovenski narod, torej tudi za nas zatirane Slovence onostran skalnega Grintovca. Prihiteli smo v slovensko našo metropolo, da se ogrejemo na prsih vaših, da se okrepimo in ojačimo za nadaljno borbo v domovji svojem. V znak hvaležnosti, kojo dolgujemo društvu vašemu, prinesli smo saboj ta mali dar (trak),

katerega blagovolite vsprejeti, da vas vedno spominja, da v zatiranem našem Korotanu bijejo ne samo slovenska, temveč hvaležna slovenska srca.

Gosp. Iv. Hribar odgovarjal je, da sicer ločijo visoke planine Kranjce in Korošce. Sneg in led je na teh planinah, a ta nema tolike moči, da bi vsled njega omrznila goreča ljubezen, ki pluje liki sokol preko teh planin iz dežele v deželo. Bili so časi, ko se je trdilo, ko so nekoji Slovenci sami trdili, da je Koroška izgubljena Slovenstvu. Mi pa nismo nikdar obupavali, kajti kar je plemenito, to ne pogine in koroški Slovenci so plemenit del národa našega, zato smo tudi bili prepričani, da obstanejo v kruti borbi z našim sovragom. In nismo se motili. Časten broj zastopnikov prišlo se je danes udeleževati slavnosti, s katero proslavlja „Sokol“ naš četrto stoletje svojega obstanka, zahvaljujemo se vam najiskrenejše na tem, zahvaljujemo se vam najtopleje na dragocenem darilu, koje ste našem društvu pokloniti blagovolili!“

Ko je govoril še velečast. g. Gregor Einspieler in se mu je zahvalil g. Hribar, privzela sta gg. Julij pl. Kleinmayer in Vekoslav Legat dragoceni trak na zastavo „Sokola“ Ljubljanskega. Nato začel se je

Slavnostni spreved po mestu.

Društvo in deputacije udeležile so se ga v nastopnem redu: 1. Deset jezdecev Sokola Ljubljanskega. 2. Novomeška godba. 3. Starosta Sokola Ljubljanskega s starosto Pražkega Sokola g. doktorjem Podlipnim in starosto Sokola Karlovškega g. prof. Vambergarjem. 4. Sokol Pražki. 5. Sokol Plzenski. 6. Sokol Melniški. 7. Sokol Chrudimski. 8. Sokol Vinohradski. 9. Sokol Strakoniški. 10. Sokol Taborski. 11. Sokol Vamberški. 12. Sokol Brandyški. 13. Sokol Soběslavski. 14. Sokol Kraljevo-graški. 15. Sokol Belhřimovski. 16. Sokol Piseški. 17. Sokol Nymburški. 18. Sokol Kouřimski. 19. Sokol Brevnovski. 20. Sokol Bydzevski. 21. Sokol Budějeviški. 22. Sokol Zagrebški in Karlovški. 23. Sokol Pokupski. 24. Sokol Goriški. 25. Sokol Savinjski. 26. Sokol dolenjski. 27. Sokol Tržaški. 28. Kolesarji iz Zagreba, Karlovca, Jaske, Celovca, Kranja, Novega mesta in Ljubljane. 29. Kamniška godba. 30. Zastopniki koroških Slovencev. 31. Pevsko društvo „Slavec“. 32. Pevsko društvo „Lira“ v Kamniku. 33. „Bralno društvo“ v Železnikih. 34. Čitalnica Kamniška. 35. Čitalnica Kranjska. 36. Čitalnica Ljubljanska. 37. Dramatično društvo. 38. Čitalnica Škofjeloška. Čitalnica Celjska. Ormožka čitalnica in društvo „Sloga“. 39. Čitalnica Postojnska. 40. Čitalnica Šišenska. 41. Bralno društvo v Št.

Jurji nad Kranjem. 42. Čitalnica v Št. Vidu nad Ljubljano. 43. Čitalnica Sežanska. 44. Akademično društvo „Slovenija“. 45. Akad. društvo „Triglav“. 46. Bralno društvo v Kranji. 47. Bralno društvo v Idriji. 48. Rokodelsko društvo v Ljubljani. 49. Rokodelsko društvo v Šent Vidu nad Ljubljano. 50. Bralno društvo v Št. Petru. 51. Deputacija iz Braslovč. 52. Ljubljanski Sokol.

Tako uvrščeni sprevod, v katerem je bilo 19 zastav, pomikal se je mej gromovitimi „na zdar“ in „živio“-klici gledajočega nebrojnega občinstva in obsipanjem s kiticami po krasno z zastavami odičenih Ljubljanskih ulicah, in sicer po Marije Terezije cesti, Dunajski cesti, Gospodskih ulicah, čez sv. Jakoba most, po Starem trgu na Mestni trg.

Pred mestno hišo.

Prišedši pred mestno hišo, ustavi se sprevod, gosp. Ivan Hribar in gg. starosti Pražkega in Karlovskega Sokola pa izstopijo, da pozdravijo gosp. župana P. Grassellija, ki je ondu na čelu mestnih odbornikov pričakoval sprevoda. Gospoda župana nagovoril je gosp. Iv. Hribar nekako tako:

„Preblagorodni gospod župan! Ko se je osnovalo naše društvo vladal je v tej stari hiši tuji

nam sovražen duh. Proti temu duhu moralo si je boriti naše društvo, čegar odbornik ste bili in čegar član ste še sedaj Vi, preblagorodni gospod! Društvo naše ponosno je na to, da stoji član njegov na čelu našej stolici, ponosno je na to, da tudi slavni mestni zastop vé zasluge njegove za narod slovenski in mesto Ljubljansko ceniti. Baš Vi, preblagorodni gosp. župan, bili ste, ki ste v seji mestnega zastopa izprožili misel, da zastopstvo mesta Ljubljanskega v imenu stolice naše odlikuje društvo s tem, da mu daruje za najboljšega telovadca dragocen dar, Vi, gospod župan — in slavni zastop pripomogli ste tudi v drugem oziru, da se slavnost petindvajsetletnega obstoja društva more vršiti tako sijajno. Radi tega zahvaljujem se v imenu društva Vam in slavnemu zastopu ter Vam kličem Slava! Živeli!“

Burni „živio“- in „slava“-klici sledili so govoru gosp. staroste, ki je po končanem govoru predstavil gospodu županu oba predstojnika bratskih Sokolskih društev.

Gospod župan Grasselli odgovarjal je na to v krepkem govoru, poudarjajoč važnost telovadnih sosebnih Sokolskih društev, ki so prava narodna garda. Spominjal se je osobito zaslug „Sokola“ Ljubljanskega, za koje zasluge mu mora biti vse slovenstvo, najbolj pa stolno mesto Ljubljana hva-

ležno. Izrazil je svoje veselje na tem, da ima Ljubljana čast gledati v svojem ozidji drage goste s Češkega in Hrvatskega in zaklical gostom, vsemu iz posebne prijaznosti do Ljubljanskega Sokola na Sokolstvu osobito pa Sokolu Ljubljanskemu „Živio!“ kateremu vskliku so se pridružili mestni odborniki in nebrojno občinstvo.

Zatem povzel je besedo starosta Pražkega Sokola dr. Podlipný in v krasnem, naudušenem govoru izražal ljubezen naroda češkega do Slovencev in veselje, s kojim so češki Sokoli popotovali ne boječ se trudapolne poti v belo Ljubljano dobro vedoč, da jih bode mesto, ki ima tako odlične može na čelu, kakor je gosp. župan in kakor so gg. odborniki mestni, srčno vsprejelo.

Ko je še starosta Sokola Karlovškega gosp. profesor Vambergar izrazil svojo zahvalnost v imenu Hrvatov in zaklical „slavo“ gosp. županu in mestnemu zastopstvu jel se je sprevod pred mestno hišo defiluje pomikati preko Valvasorjevega trga, Vodnikovih ulic, Sv. Petra ceste nazaj v čitalnico, kjer se je razšel. Sokoli in gostje imeli so potem skupen obed na okrašenem vrtu „pri Zvezdi“, kjer je bilo čuti mnogo naudušenih govorov, kakor gosp. grof Vambergerja, podstaroste Sokola Tržakega gosp. Kariša itd. Mej obedom svirala je zvrstno godba Kamniška.

Dirka kolesarjev in javna telovadba pri Koslerji.

Ob 1³/₄ popoldne pričela se je dirka, koju je priredil, klub slovenskih biciklistov v Ljubljani“ na čast došlim gostom. Omeniti nam je, da je bila vsa cesta od „Slepega Janeza“ do Ljubljane po obeh straneh polna gledalcev in da se je prihod slednjega tekmovalca naznanil s strelom z vrha nad vrtom Koslerjevim. Razdelitev nagrad pri dirki kolesarjev. Daljava 4 kilometre. I. dirka za društvenike kluba slov. biciklistov na velikem kolesu, 7 udeležencev 1. Bleiweis Demeter vit. Trsteniški je vozil 8 minut 38 sekund, dobil srebrno svetinjo in darilo Ljubljanskih narodnih dam (srebrno tobačnico.) 2. Kleščič Mirko je vozil 8 minut 50 sekund, dobil bakreno svetinjo z darilom Sokola (zlata igla z demantom). 3. Novakovič Ivan je vozil tudi 8 minut 50 sekund, a vsled srečkanja dobil III. darilo društveno (sreber ni držaj za smodčice.) II. dirka za goste na visokem kolesu 7 udeležencev. 1, Hren Vladimir (Graški klub) je vozil 8 minut 33 sekund, tedaj najboljši rekord na visokem kolesu, dobil sreberno svetinjo z darilom gospe predsednikove Gregoričeve (srebrno okovana palica). 2. Heinzl Vjekoslav (Zagreb-

ški klub), bakreno svetinjo in cekin (darilo g. Auerja), je vozil 8 minut 50 sekund. 3. Kukovič Josip (kranjski klub) je vozil 9 minut 22 sekund, dobil bakreno svetinjo. III. dirka na nizkem kolesu za goste, 2 udeleženca. 1. Neidhardt Gjuro (Zagrebski klub) je vozil 9 minut 55 sekund, dobil sreberno svetinjo in darilo gosp. blagajnika (revolver). IV. dirka na nizkem kolesu za društvenike slov. bicikliškega kluba. 1. Watolo Jurij je vozil 9 minut 13 sekund (najboljši rekord na nizkem kolesu), dobil je srebrno svetinjo in darilo gosp. predsednika (zlati prstan). 2. Petrič Josip je vozil 9 minut 20 sekund, dobil bakreno svetinjo in cekin (darilo gosp. Auerja). 3. Zupanec Urban je vozil 9 minut 35 sekund, dobil cekin (darilo g. Auerja). Gostje prišli so iz Zagreba, Karlovca, Jaske, Celovca, Kranja, Novega mesta. Prvi dirkač došel je ob 2. uri 8 minut 50 sekund, zadnji ob 2 uri 36 minut in 5 sekund, tako da je vsa dirka trajala 36 minut 5 sekund.

Po tekmovalni dirki svirala je izborna godba Novomeška na Koslerjevemu vrtu, gospici Hofbauerjevi in Jamškova pa so izročile zmagovalcem darila in je okrasili s trobojnimi pentljami.

Ob 3. uri vršila se je javna telovadba. Občinstva došlo je toliko, da je bil razsežni vrt Koslerjev dopolno poln. Gospodične slovenske v narodni noši prodajale so kitice, smodke itd. Nad 50

Sokolov telovadilo je proste vaje, zatem pa smo imeli priložnost občudovati nenavadno gibčnost in izredno moč telovadcev na drogu, konji itd. Žal, da je dež preprečil javno telovadbo! Ker je bilo videti, da dež ne bode ponehal tako kmalu in ker salon ni tolik, da bi bilo prostora za neštivilno občinstvo, morali smo ostaviti Koslerjev vrt.

Ples in koncert v Čitalnici.

Zvečer ob polu osmih vršil se je sijajen ples v prostorih starega strelišča, čegar fronta je bila lepo okrašena z zastavami, lampijoni in transparentom. Ples ta bil je mnogobrojno obiskan; prvo kadriljo plesalo je 88 parov. Dasi je bila radi velike gnječe vročina skoro neznosna, plesalo se je vendar ustrajno do 5. ure v jutro.

Za one goste, kateri se niso udeležili plesu priredilo je delavsko pevsko društvo „Slavec“ v spodnjih prostorih čitalničnih ob enem s Kamniško godbo koncert. Pele so se različne slovenske in hrvatske pesni, čuli smo zopet g. Medena krasni tenor in Kamniških godcev dobro sviranje. Škoda da je dež, ki je bil malo pred koncertom prenehal zopet začel liti in tako prisilil mnogo občinstva, ki se je uprostorilo na vrtu, da je odšlo domov. Ostali

gostje pa, ki so našli v salonu in sobah gostilničnih zavetja, ostali so ondu še pozno v noč ter se zabavali s petjem in naudušenimi govori.

Tekmovalna telovadba.

Dne 9. t. m. zjutraj služil je vč. g. Gregor Einspieler sv. mašo na Rožniku, kjer bi moral biti tudi po sporedu skupen zajutrek vseh gostov. Vender neugodno vreme bilo je krivo, da je le nekoliko Sokolov udeležilo se te točke, dočim so ostali zbrali se v čitalnični restavraciji, da pričakajo lepšega vremena in odrinejo na Koslerjev vrt, kjer je imela biti tekmovalna telovadba. A čakanje je bilo zaman, zato ukrenil je slavnostni odbor, da se vrši ta točka v telovadnici realčni. Ob 11. uri odšli so torej tekmovalci in ostali Sokoli, kakor tudi občinstvo v realko. Ker je bilo ondu le za 250 osob prostora, moral je mnogokateri ostati pred realko-in v istini nabralo se je pred poslopjem toliko na roda, da so redarji mestni le s težavo udržali red.

Tekmovalne telovadbe, ki je trajala od 11. do 3. ure popoldne, udeležilo se je 23 telovadcev. Telovadilo se je v dveh oddelkih. Razsojevalci bili so telovadni učitelji onih društev, iz kojih so bili pojedini telovadci. Izid telovadbe poročali smo že. Omeniti moramo le še, da je zmagovalce odičila

gdčna. Marijanica Jamšekova z lipovimi venci, na kar so se vsa društva z zmagovalci na čelu podali v Čitalnično dvorano, kjer je bila

Slavnostna seja.

Gosp. starosta Ljubljanskega Sokola omenjal je v daljšem govoru zaslug sedanjega podstaroste Nollija ter mu v znak hvaležnosti poklonil v imenu društva dragoceno darilo: z zlatom in srebrom okovan kozarec. Nadalje spominjal se je drugih mož, ki so se storili zaslužne za društvo posebe in za slovenstvo v obče ter predlagal, da se imenujejo častni člani Ljubljanskega Sokola. Častnimi člani Sokola Ljubljanskega imenovani so bili nastopni gg: Dr. Podlipný iz Prage, kot voditelj Sokolov čeških, in prof. Vamberger kot voditelj Sokolov hrvatskih. Dalje g. dr. Jarnej Zupanec, c. kr. notar v Ljubljani, župan Grasselli, cesarski svetnik Murnik dr. vitez Bleiweis Trsteniški, Fran Ravnika, Josip Gorup, veletržec na Reki. Vekoslav Legat, podstaroste Srečko Nolli, kateremu je društvo v priznanje zaslug poklonilo posebej še jako lepo darilo — in iskreni prijatelj Slovencev, znani čečki rodoljub Jan Lego. Predlog njegov bil je z glasnimi „slava“- in „živio“-klici vsprejet.

Konečno razdelil je po daljšem govoru darila mej tekmovalce. Prvo darilo (krasen srebrn pokal, ki ga je poklonilo mesto Ljubljansko) dobil je Čeh Potuček, član Dunajskega Sokola. Drugo (darilo Goriupovo: 25 cekinov) dobil je predtelovadec Sokola Ljubljanskega g. Fink. Za tema vrstili so se zmagovalci: Čeh Osika I. Ljublj. dam) Slovenec Magolič (II. Ljublj. dam), Hrvat Prpić (III. Ljublj. dam), Čeh Fidler (darilo dr. Tavčarjevo), Slovenec Vernik (darilo Vilharjevo), Hrvat Winterhalter (darilo Zupančičevo), Čeh Majer (darilo Prosenčevo), Čeh Horak (darilo staroste Hribarja), Čeh Kovardý, (I. društveno darilo), Hrvat Vitauš (II. društveno darilo), Čeh Brož (III. društveno darilo. Ker je čas že mej tekmovalno telovadbo tako brzo potekel, ni bilo misliti, da bi se nadaljne točke razpravljale še v slavnostni seji, zato jo je g. starosta zaključil in naznanil, da bode omenjene točke psotavil na dnevni red izvanrednega občnega zbora, ki se ima skoro sklicati.

Ob 3¹/₄ odšla so društva na staro strelišče, kjer se je vršil banket.

B a n k e t.

Banketa, pri katerem je svirala godba Novo-meška, udeležilo se je 350 osob. Pri govorih povzel je prvi besedo g. starosta Ivan Hribar ter napil

Nj. Vel. cesarju omenjajoč v svojem govoru znanega reskripta, kjer so označene dežele svetovaelavske krone kot biser krone avstrijske, in izreka cesarjevičevega pri zadnjem pohodu v Zagrebu nasproti akademikom Zagrebškim.

Burni „živio-“ in „na zdar“-klici zaorili so po dvorani, godba pa je zasvirala cesarsko pesen, katero je vse stoje pelo.

Gospod Hribar nadaljeval je potem v jeziku češkem in nazdravil Čehom, zatem v jeziku hrvatskem Hrvatom kot jednorodnim bratom in konečno v jeziku slovenskem vsem došlim Slovincem, osobito pa Slovincem iz Koroške, kojih prisotnost, kojih pošteni obrazi nam dajo prepričanje, da Koroška ni izgubljena Slovenstvu in nikdar izgubljena ne bode.

Ves govor gospoda staroste vsprejet bil je z občnim naudušenjem, ki se je poleglo stoprv, ko je jel govoriti

gospod dr. Podlipný. Slovenci in Čehi imamo isto osodo. Za vsak kotiček, za vsako zrnce moramo se boriti z istim sovragom, z Nemcem. Šole naše in vaše so nemške. Vi morate pošiljati svoje sinove na nemške univerze, tudi mi nemamo še popolnega češkega vseučilišča. Zato pa ni treba nikakor obupati, mi bijemo hrabro boj, bili ga bodemo dokler ne dobimo pravic svojih, mi se ne damo! Prihiteli smo kot starejši bratje k vam, vzeli smo

soboj Sokole koroške, da jih pripeljemo na vaša vroča srca, in videli smo, da vam nikakor ni treba obupavati. Dokler bode Sokol Ljubljanski tako častno vršil svojo zadačo, dokler bode mesto Ljubljana, dokler bodo dame slovenske, dokler bode ves narod slovenski tako vnet za sveto stvar slovenstva, toliko časa ni se treba bati, da ne zasine solnce tudi pred vrata vaša. Zato kličem „na zdar“ Sokolu, mestu, narodnim damam in vsemu narodu slovenskemu!

Naudušeno govorjeni govor segel je vsem do srca, kar so pričali neskončni „živio-“ in „na zdar“-klici.

Zatem govoril je gospod prof. Vambergar. Spominjal se je v svojem govoru raznih bojov z dušmaninom, v kojih so vedno stali Slovenci in Hrvacije drug poleg drugega, spominjal se je nadalje kulturnega dela, koje jim je bilo skupno. Ilirska doba združila je Slovence in Hrvate. Tudi telovadstvo druží jih in telovadstvo je on moment, ki vzdržuje narod, ki ga varuje pogina, kar nam najbolje priča zgodovina. Zato nazdravlja telovadstvu. (Živio! Na zdar!)

Gosp. podstarosta Sokolu Ljubljanskemu Srečko Nolli napil je mestu Ljubljanskemu in njega vodstvu, koja oba sta bila našemu Sokolu vedno naklonjena. (Živio! Slava!)

Odgovarjal je g. župan Graselli, kot zastopnik mesta, torej one korporacije, katere so, kakor

kaže zgodovina vedno bile boj za svobodo. Svoboda bila je mestom vedno glavni cilj. V dobi, ko je jela svitati narodom avstrijskim svoboda, porodila so se društva Sokolska. Leta 1848. bali so se telovadca, ali niso se bali njegove telesne moči, temveč poznajoč izrek: *mens sana in corpore sano*“ bali so se duha Sokolskega, ki je kot sad svobode razširjal in krepil jo. Radi tega se Sokola morebiti že dandanes nekateri boje. Ali mesto Ljubljana bilo je, kakor vsa mesta, od nekdanj za svobodo, zato nazdravlja on državljanski svobodi. (Burno odobravanje.)

Na to poprime besedo gospod dr. Tavčar, katerega govor vzbudil je obče, gromovito odobravanje in nezmerno naidušenje. Govoril je blizu tako-le:

„Slavna gospoda! Dohitela me je izredna čast, da mi je napiti, Ljubljanskemu Sokolu, kojega petindvajsetletnico slavimo danes. Ne more biti moja naloga, razpravljati Vam na dolgo in široko zaslug, katere si je steklo častito društvo v teku pet in dvajsetletnega obstanka svojega. Vse to popisalo je spretno pero, vse to Vam je znano, ker se samo v spomin sili, ker je z jasnimi črkami zapisano v kratkejši zgodovini slovenskega narodnega napredka. Troje pa se mi zdi važno, da se naglaša. Odkar obstoji društvo, od tedaj zasledujejo ga naši politični nasprotniki z nenaravnim svojim sovraštvom. Odkar

se naš Sokol razvija, od tedaj ga ni narodnega znaka, ki bi ga naše popačeno nemštvo bolj ne sovražilo, nego sovraži rudečo obleko naših Sokolov. Če slavi društvo ta ali oni praznik, potem so ga obsipali in ga naši nasprotniki še obsipljejo z najpodlejšimi psovki, potem so ti nasprotniki razburjeni, razkačeni in razlušeni, da pozabijo vso spodobnost in da sipajo na vse strani umazani svoj strup, ki pa le na nje same pada, ne da bi v ti slovenski deželi kaj škode napravljali. To psovanje in nespodobno napadanje je sicer živ dokaz onemoglosti, na kateri boleha naša, tako imenovana kulturna stranka v ti kronovini, in na kateri bode končno tudi v gospodu zaspala. Ali to sovraštvo je pa na drugo stran prav zelo znamenito. Ti slabotni in onemogli Nemci črte Vas, bratje Sokoli, ker pre dobro vedo, da je Vaše društvo tako rekoč kristal, s katerega se odsvita tisto, kar mora Slovencu vedno najprvo, največji in najdražji biti, to je čista in neskalsena narodna zavest. In v resnici, odkar deluje društvo, ni je bilo narodne zadeve, da bi se je bratje Sokoli ne bili poprijeli s celim plamtečim srcem, ni ga bilo narodnega težnja, za katerega bi Vi, bratje Sokoli, ne bili prekipili v tisti žaroviti ljubezni, ki je izvir čisti in neskalseni narodni zavesti, in ki nam Slovencem daje jedino poročstvo, da bodemo s trdnim uporom prebili viharje burne prihodnosti. Vi, bratje Sokoli, bili ste ozna-

novalci te narodne zavesti ne samo v posameznih trenutkih, pač pa celih pet in dvajset let, neprestano, očitno in brez strahu. Zategadel Vas sovražijo naši politični nasprotniki, zategadel pa se sme tudi reči, da danes, ko slavimo petindvajsetletnico Vašega društva, slavimo v prvi vrsti tudi zmagnosno idejo slovenske narodne zavesti, ki je v teku zadnjih petindvajset let razburjeni vodi jednako prestopila bregove, tako, da napolnuje od dneva do dneva več src slovenskih. To kar sem hotel je, najprej razglasiti!

Kar mi je na drugem mestu naglašati, to že itak sami veste. Obrnite se okrog! Obiskali so Vas, danes zastopniki iz cele Slovenije, obiskali so Vas pred vsem zastopniki z mučenega Gorotana, zastopniki slovenskega naroda, ki je toliko stoletji na križu visel. Obiskali so Vas, ne da bi Vas vabili k pogrebu, pač pa Vas vabijo k veselemu ustanjenju, trdeč, da se tudi po merzlem Gorotanu kažejo znaki spomladi, trdeč, da se tudi onda vzbuja narod slovenski iz dolzega spanja, v katerem ga tuja sila udušiti ni mogla. Bratje Sokoli, lepšega daru Vam gorotanski sinovi niso mogli prinesti!

Obiskali so Vas na dalje severnega slovanškega plemena bratje, ki se imajo ravno tako boriti proti tujemu navalu ter so nam uzorni izgled v političnih bojih. Obiskali so Vas bratje z Li-

bušinih pokrajin, s srcem vročim in donesli so Vam možato svojo desnico k trajni zvezi, pričujoč kako, da sta jug in sever sicer ločena po gorovji in ravninah, da pa slovenska srca prekoračijo vse to, kakor prepluje sivi sokol v hipu visoke strmine. Želeti je le, da bi ta zveza mej severom in jugom večna ostala ker se nam potem ni bati za obstanek našega naroda.

Obiskali so Vas končno zastopniki naroda hrvatskega, kaj hočemo o teh govoriti! Lahko trdim, da so zastopniki našega naroda. Imeli smo ž njimi tužno preteklost, ž njimi bomo doživeli tudi veselo prihodnjost, ker smo ž njimi živeli pod jedno streho od vekov dnij ter smo kri od jedne krvi.

Vidite, vsi ti zastopniki narodov, zbrali so se danes okrog Vas, bratje Sokoli! To pa zategadel, ker je Vaše društvo od nekdej gojilo ne samo slovensko, temveč tudi slovaško zavest. Podajali ste se na pot, ne samo v sosedne slovenske pokrajine, hiteli ste čez granice te krovovine, vselej, kadar obhajal se je kje v širni Avstriji slovanstva praznik, ter ste dajali pričevanje, da tudi mej nami ni ugasnila zavest, da smo le veja na mogočnem drevesu. Vse to se Vam, bratje Sokoli, danes bogato plačuje, in trditi se smé, da obhajamo danes,

ko slavimo petindvajsetletnico društva, tudi praznik tiste solidarnosti, ki veže vse slovanske plemena v naši Avstriji, Slovanom in državi v korist.

Na tretjem in zadnjem mestu naglašati mi je tisto, ki je pričetek in konec vsakemu slovanskemu delovanju, vsakemu narodnemu gibanju. Tudi tukaj mi ni treba družega, nego da se ozrem v Vašo preteklost, bratje Sokoli. Če se je obhajala kdaj patrijotična slavnost, oglasili ste se vselej pri nji ter niste zapirali svojih src pred ljubeznijo, ki veže narod slovenski s presvetlim vladarjem. Bili ste vrtnarji, ki ste po svojih gredicah gojili cvetove slovenske in slovanske zavednosti. Ali nad cvetično to livado, hoteli ste, da naj bi se krožilo vselej jasno nebo pravega državoljubja. In tako je tudi bilo. Vaš največji nasprotnik Vam spričevala prikratiti ne more, da ste bili v teku 25 let slovensko, slovansko, in pri tem patrijotično društvo! Kdo more več zahtevati. Taki, kakor ste bili zadnjih 25 let, ostanite še sto in dvesto let. V to ime, gospôda, dvignem kupo ter Vas pozivljam, da dajete čast društvu, želeč mu, da bo se širilo, množilo, krepilo, in razcvitalo do vekov dnij! Slava „Ljubljanskemu Sokolu!“

Ko je kvartet Bučar, Branke, Štamcar Petrič izpel tri krasne komade, oglasil se je

Gospod Brunet in napil slovenskim damam Ljubljanskim in tujim, ki so bodisi s svojim sode-

lovanjem, bodisi s svojo prisotnostjo poveličale Sokolovo slavlje. (Živele dame!)

Vrhunec pa je doseglo naudušenje, ko se je oglasila gospodična Olga Lipoldova: „Slavna gospoda! Dragi bratje in sestre! Dana mi je čast v imenu Savinjskih Slovenk iskreno pozdraviti vse tukajšne od daleč in blizu le sem došle rodoljube in rodoljubkinje zbrane v proslavo petindvajsetletnice „Ljubljanskega Sokola“. Torej: Dični predragi nam Sokol Ljubljanski, zdravstvuj vse veke, raztezaj mogočne svoje peruti, ter brani, budi nam stiskani slovenski narod! Zdravstvujte vsi mili rodoljubi in rodoljubkinje naše lepe sosednje dežele Kranjske! Veselimo se z Vami prelepega uspeha, kojega dosegli ste z dičnim Sokolom. Veselimo se tembolj, ker k sebi privabili ste tudi druge nam isto tako drage Sokole. Zdravstvujte vse veke slavni Sokoli od Severa, predragi, mili nam bratje, slavni, junški Čehi! Zdravstvujte vse veke dični Sokoli od premilega bratskega naroda hrvatskega. Zdravstvujte vse veke tudi Vi mili bratje i čili Sokoli od obal Jadranskih do bistre Soče! Stojte taki ob braniku z ostrim pogledom krutej „Irredenti“ v obraz! Vsegamogočni naj Vas ojači vse Slovanske Sokole, da zdrobite vraga, kjerkoli gloda v kvar našemu življu, kjerkoli skruni naša svetišča, kjerkoli zatira naše pravice! Slavni, jaki Sokoli, glejte ostro in bistro na Slovence na Štajerskem, Koroškem in

Primorskem! Mili Bog naj blagoslovi Vaša vzajemna dela, Vaš vzajemni napor.“

Ko je končala ljubka Mozirčanka svoj govor, ni se hotelo pomiriti valovje naudušenja, z nova in znova grmeli so „živio-“ in „na zdar“-klici.

Gospod Hribar nazdravil je še zmagovalcem v tekmovalni telovadbi na kar je Hrvat Prpič dvignil prvega tekmovalca Potůčka na svojo krepko ramo ter no sil po dvorani. Nič manjšega naudušenja nego gdčne. Lipoldove prouzročil ni govor koroškega kmeta Prosekarija (po domače Nazaja) prvomestnika podružnice sv. Cirila in Metoda v Kotmari vesi. Omenjal je zaslug, koje si je stekel Sokol Ljubljanski za probujenje narodne zavesti. Le njegova zasluga je, da gleda danes toliko zastopnikov na svoji slavnosti. Konečno obračal se je s prošnjo do društva, da bi prihitelo še kedaj v Korotan, kjer bode vedno našlo odprte roke in ljubeča srca. (Gromovito odobravanje.)

Ko so govorili še gg. Valentinčič (razsojevalcem pri tekmovalni telovadbi), Hořička (Slovanstvu), dr. Hudnik (g. starosti Hribarju), pri čegar govoru so Sokoli dvignili g. starosta na svoje rame, končal je bil banket, in spešiti nam je bilo v Čitalnico, kjer je priredilo „Dramatično društvo“

Gledališko predstavo.

Pred igro je dovršeno deklamovala gospodičina Zorka Krsnikova po Fr. Gestrinu za ta večer zloženi „Proslov“. Odobravanje nebrojnega občinstva donelo je od vseh stranij nežni deklamovalki v zahvalo.

Zatem predstavljal se je po J. Bedenku iz nemškega preloženi igrokaz Morrejev: „Revček Andrejček“. Ineli smo že priliko prisostvovati predstavi te igre, a smelo trdimo, da se še nikdar ni predstavljala tako eksaktno kakor ta večer. Zato pa je občinstvo tudi z burnim ploskanjem nenavadno odlikovalo izvrstne igralce.

Po gledališki predstavi sešlo se je nebrojno občinstvo v spodnjih prostorih čitalničnih, kjer je nastala najedenkrat taka gnječa, da se niti prostora ni moglo dobiti več. Neutrudni pevci zapeli so zopet nekaj pesnij, čuli smo mnogo govorov in stoprav pozno v noč razšli smo se z zavestjo, da smo dostojno oslavili petindvajsetletnico Sokolovo.

Predno končamo to poročilo, štejemo si v dolžnost, da navedemo imena onih krasotic Ljubljanskih, ki so pod vodstvom preblagorodne gospé Marije Murnikove bodisi na kolodvoru, bodisi pri bazarji, bodisi o drugih prilikah s svojim sodelovanjem povelečevale veličastno slavnost. Bile so to gospice: Anica Branketova, Lujiza Daneševa, go-

spici Druškovičevi, Ljudmila Försterjeva, gospici Hofbauerjevi, Marija Ana Jamškova, Jeršanova, gospici Kajzelovi, Kleinova, Ana Kremžarjeva, Zorko Krsnikova, Julika Lenarčičeva, Jelica Lozarjeva, Lujiza in Ana Moosovi, Peterčeva in Marija Ana Souvanova.

V znak hvaležnosti napravil je Sokol Ljubljanski 10. t. m. zvečer preblagorodni gospé Mariji Murnikovi bakljado s serenado. Isti večer napravil je Sokol serenade novoizvoljenemu svojemu častnemu članu g. dr. Jarneju Zupancu, potem pa je bil zabaven večer „pri Zvezdi“, kjer je sviralala Novomeška godba in so se čule mnoge napitnice.

Tako izvršila se velikanska ta slavnost, kakeršne še ni gledalo stare Ljubljane ozidje, povsem veličatno in Sokola Ljubljanskega dostojno, za kar gre osobiti hvala slavnostnemu odboru in cenjenim sodelovalkam, kakor tudi vsem gostom, ki so s svojo navzočnostjo oslavili Ljubljanskega Sokola petindvajseti god.

Brzobjavnih in pismenih čestitk došlo je vsega skupaj 123 odnosno 124, mej temi 59 čeških, 8 hrvatskih in 57 slovenskih, od teh 15 ozirom 16 iz Korotana.

Čestitke Sokolu.

Dj a k o v o. — Veselim se današnoj vašoj slavi. Bog blagoslovio i unapredio sve pravedne težnje Sokolovaca i svih Slovenaca, pozdravljam uz braću Slovene i sakupljenu braću Čehe i Hrvate.

Strossmayr, biskup.

Dj a k o v o. — U duhu prisustvujem proslavi dvadesetpetgodišnjice Sokolove. Slava Sokolu, koji je razumio buditi narodnost slovensku! Čast Slovincem, tomu biseru slavenskoga plemena.

Monsignor Cepelić.

Slovenji Gradec. —

Sokol bistrovit,
Narodnosti škit,
Nauduševanja vir,
Napredovanju tir,
Let že dvajset in pet
Domovine si cvet.
Zmer čil in brzen ostani,
Bog te varuj in ohrani.

Davorin Trstenjak, častni Sokol.

Milan. — Obžalujoč, da ne morem osobno se udeležiti, kličem iz daljne tujine: Živeli bratje Sokoli, združeni z juga in severa v belej Ljubljani, živela ideja vzajemnosti slovanske, katere glavni pijonirji so baš Sokoli. Dvigaj čvrsto peroti svoje, bujni Sokol, proti solncu, ki naj skoro žarno nam posije, oznanjujoč slovanski dan! Na zdar!

Josip Noll.

Ljubno. — Presrčno obžalujé ne biti prisotnemu, kličem iz dna srca z Gornjega Štajerja: Vsemogočni blagoslovi plodno delovanje Sokolovo v prid in blagor trpečega naroda slovenskega! Mnogaja ljeta! Ginter.

Praga. — Dalšímu rozkvětu bratrské jednoty Sokola lublaňského vola na zdar!

Česko-slovinský spolek.

Praga. — Od Vltavy k Savě letí vřeli pozdrav všem mužům a junakům slavským v Lublani hody sokolské slavícím. Tůžme se! Naprej!

Sokol Pražký.

Od Sokola Lvovskega dospela je nastopna čestitka:

Szanowny Wydział Towarzystwa gimnastycznego „Sokol” w Lublanie.

Drodzy Bracia!

Uroczystość którą dzisiaj święcicie, obchodzą wszystkie towarzystwa sokole w krajach słowiańskich, gdyż łączność i braterstwo wszystkich słowiańskich Sokolów to jest hasło wypisane na sztandarze, pod którym wszyscy walczymy. Bierzemy tedy udział w Waszej uroczystości, a nie mogąc osobiście do Was przybyć, duchem w niej uczestniczymy i cieszymy się Waszą radością.

Postęp jaki na polu gimnastyki osiągnęliście jest sowitą zapłatą za trudy i pracę, jakie przez lat 25 istnienia Waszego łożyliście.

Przesyłamy Wam tedy, Drodzy Bracia, serdeczne pozdrowienie i życzenie dalszego pomyślnego rozwoju, wznosząc na cześć Waszą okrzyk: Cześć Wam Bracia!

Z Wydziału Tow. gimn. „Sokół“ we Lwowie
dnia 6. września 1888.

Dyrektor: Czarnin m. p.

Beljak. — Slava slavnim Sokolom! Pozdravljeni češki bratje v metropoli slovenski. Živeli udeleženci!
Beljaški Slovenci.

Brnca. — V imenu slovenskih koforskih kmetov kličejo vam in bratom Slovanom krepek živeli! bratje vaši, Slovenci Beljaške okolice. Wutti.

Brnca. — Slava društvu! Živeli Slovenci! Na zdar Čehom!
Brnski rodoljubi.

Borovlje. — Hrabri vojščaki za dom slovenski, slava vam! Bog vas obrani mnogo let!

Načelníštvo podružnice sv. Cirila in Metoda
v Apačah na Koroškem.

Celovec. — K slavnosti 25 letnice kličemo ti naudušeni na zdravje! Milim bratom Čehom in Hrvatom ter vsem zbranim čestilcem tvojim večna slava! Pozdrav našim neustrašljivim koroškim bratom! Slava Sokolom! Slava Slovencem!

Celovski Slovenci!

Celovec. — Obžalujé, da smo po poslih zadržani udeležiti se lepe vaše slavnosti, kličemo vam in sosebno bratom Čehom ter Hrvatom srčen živeli! Sokol letaj visoko! Ne udajmo se!

Št. Jakobski Slovenci v Rožni dolini.

Glandorf. — Čestitajoč k 25letnici kličemo srčen na zdar! vsem zbranim.

Rodbini Zadnikar in Ravnikar.

Grabštajn. — Čestitamo k današnji slavnosti! Slava vrlim Sokolcem in vsem vašim čestilcem! V duhu se z vami danes radujemo

Slovenci v Tinski dekaniji.

Podklošter. — Živeli Sokoli slovanski! kličejo

Slovenci v Podkloštru.

Spodnji Dravburg. — Vrlim Sokolcem naš pozdrav in najboljša vošila! Naj živi slovanska vzajemnost!

Za posojilnico dravberško:
Rous, Kogelnik.

Vogrče. — Slavnemu Sokolu Ljubljanskemu sporoča po volji in prošnji svojih faranov v njih in svojem imenu k 25letnici najtoplejša vošila.

Josip Škrbinc, župnik.

Vrata. — Bratski pozdrav in vošilo! Naj Sokola Bog ohrani, dokler bo stal rod slovenski.

Slovenci na Vratih.

Vrata. — Vrlemu Ljubljanskemu Sokolu in vsem slovanskim Sokolovcem kličejo izpod mogočnega Dobrača gromovit živio in slava!

Ziljski narodnjaki.

Železna Kaplja. — Podjurski rodoljubi četitajo! Slava! Šervicelj.

Železna Kaplja. — Na zdar!

Rodoljubi v Železni Kaplji. Muden.

Nadalje dospele so še nastopne čestitke:

Benešov. — Sokol Benešovský.

Beroun. — Sokol v Berouně.

Brandýs. — Shromaždene sokolstvo župy středočeské.

Brandýs. — Sokol Libenský.

Břaší. — Sokol v Břaších.

Černý Kostelec. — Sokol Črnokostelcký.

Červený Kostelec. — Sokol.

Čista. — V imenu lanských izletníků Pfeifr.

Čáslava. — Sokol Čáslavský.

Dobruška. — Sokol Dobrušský.

Domažlice. — Sokol Domažlický.

Dražďani. — Sokoli Dražďanskí.

Horovice. — Sokol.

Hranice. — Sokol v Hranici.

Humpolec. — Sokol v Humpolci.

Chlumec. — Sokol v Chlumu.

Chrudim. — Sokol Chrudimský.

Karlin. — Sokol Karlinský.

Kdyň. — Sokol ve Kdyni.

Kolin. — Sokol Podbudecký

Kolin. — Tumliř. Prager.

Kraljevi Vinogradi. — Sokolovka.

Kraljevi Vinogradi. — Redakce „Sokola“.

Kralup. — Sokol Kralupský.

Kutna Gora. — Sokol Kutnohorský. Dr. Bach, starosta.

Kutna Gora. — Za sokolskou župu „Havliček“ Dr. Bedřich Pacák, starosta.

Libochovice. — Sokol v Libochovicích. Jan Zahalka, starosta.

Liberec. — Sokol Liberecký.

Melník. — Sokol Melnický. (Jeden český in jeden slovenský brzojav.)

Mlada Boleslava. — Sokol Mladoboleslavský. (Dva brzojava).

Mnichovo Hradiště. — Sokol Mnichovo-hradištěský.

Nový Strašec. — Sokol.

Olomouc. — Josef Karasek za Sokola Olomouckého.

Pelhřimov. — Sokol.

Plzeň. — Sokol Plzeňský. Dr. Schmid, starosta.

Plzeň. — Podstarosta Sokola Plzeňského.

Plzeň. — Bedřich Purghart.

Plzeň. — Kminkova společnost.

Polička. — Sokol v Police.

Praga. — Mešt'anska Beseda.

Připram. — Sokol Příbramský.

Radnice. — Za Sokola Otto Metelka jednotel.
Josef Herain, starosta.

Roudnice. — Sokol Roudnický. Herman
Brodský, starosta.

Semily. — Sokol.

Stavěšice. — Podobnik.

Sněžka (Schneekoppe). — (Zpěvačky klub
„Tovačovsky“ z Prahy při vyletu na Snežku.

Tabor. — Dr. Lang. Dr. Jehlička.

Upice. — Stanislav Červený, načelník So-
kola Hradeckeho župy vychodočeske.

Upice. — Sokol Upický.

Vyškov. — Za Sokol Vyškovsky na Mo-
ravě Josef Stipek, jednatel.

Žebrvico. — Sokol.

Železný Brod. — Sokol.

Železný Brod. — Tělocvičná jednotna v
Loužnici.

Karlovec. — Balaš. Tindeis, Roksandić.

Karlovec. — Dušan Sliepčević.

Karlovec. — Uredništvo „Sloga“.

Novi. — Dečman. Ferković.

Zagreb. — Pjevački kvartet Kustura kod
Mirne Kolibe.

Zader. — Hrvatski Zadarski Sokol.

Cirknica. — Čitalnica.

Črnomelj. — Mesto Črnomelj. Fran Šu-
steršič, župan.

Črnomelj. — Črnomeljski narodnjaki.

Dunaj. — Cegnar. Drukar. Göstl. Jagodic.
Jerovec. Kogoj. Košenina. Papež. Rekar. Šavs.

Gorica. — Solkanski.

Gorica. — Dr. Aleksij Rojic.

Gorica. — Uredništvo „Soče“.

Gorica. — Dr. Ant. Gregorčič.

Gorica. — Goriški Sokol.

Gornjigrad. — Čitalnica.

Kamnik. — „Lira“.

Laze. — Bralno društvo.

Litija. — Litijski pevci.

Metlika. — Čitalnica.

Mozirje. — Rojnik.

Mozirje. — Mozirjani.

Novomesto. — Dolenjsko pevsko društvo.

Novomesto. — Narodna čitalnica.

Novomesto. — Virant, podstarosta.

Novomesto. — Sokoli.

Podnart. — Filip Zadnik v Kamnigoricu.

Ptuj. — Odbor Ptujске čitalnice v imenu
podravske Slovencev.

Ptuj. — Slovensko pevsko društvo.

Ribnica na Pohorji. — Bralno društvo.

Sevnica. — Rainer. Cvenkel. Končan.

Slovenji Gradec. — Dr. Hrašovec. Farski.

Ropaj.

Slovenji Gradec. — Šmid. Cizek. Barle.

Vidic. Runovc.

Štorjan. — Odbor kat. bralnega društva.

Tolmin. — Tolminsko učiteljsko društvo.

Tolmin. — Tolminski rodoljubi.

Trst. — Jajčić.

Trst. — Hrvatje.

Trst. — Uredništvo „Edinost“.

Trst. — Tržaško podporno in bralno društvo,

Velenje. — Ježovnik.

Višnjagora. — Požarna bramba.

Višnjagora. — Bralno društvo.

Višnjagora. — Št. Vid na Dolenjskem.

Višnjagora. — Požarna bramba Šentviška.

Vransko. — Gabršek, podstarosta Savinjskega Sokola.

Zgornji rož Sokolu želi o 25letnici le eno,
pa platonovo leto. Nič!

